

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 września 2020 r.

Pozycja 267

POSTANOWIENIE z dnia 3 czerwca 2020 r. Sygn. akt Ts 112/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski – przewodniczący
Michał Warciński
Andrzej Zielonacki – sprawozdawca,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 czerwca 2020 r., zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 5 lutego 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej K.C.C.,

p o s t a n a w i a:

uwzględnić zażalenie oraz nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 lipca 2019 r. (data nadania), K.C.Ć. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem z wyboru, zarzuciła niezgodność art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.; dalej: k.p.a.):

a) w zakresie, w jakim wyklucza uchylenie lub zmianę decyzji związanych, usuwających zaistniałe stany naruszające przepisy prawa, z art. 2, art. 7, art. 45 oraz art. 83 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

b) w zakresie, w jakim traktuje art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016, ze zm.; dalej: p.b.), w brzmieniu obowiązującym od 31 maja 2004 r. do 6 grudnia 2008 r., jako przepis szczególny sprzeciwiający się uchyleniu lub zmianie decyzji nakazującej rozbiórkę w sytuacji, gdy brak jest miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub ostatecznej decyzji o warunkach zabudowy w dniu wszczęcia postępowania, z art. 2, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 2 i art. 83 Konstytucji,

c) w zakresie, w jakim wyklucza uchylenie lub zmianę decyzji nakazującej rozbiórkę obiektu budowlanego lub jego części, o której mowa w art. 48 ust. 1 p.b., w sytuacji, gdy

zachodzą przesłanki umożliwiające wydanie decyzji legalizacyjnej, o której mowa w art. 49 ust. 4 p.b., z art. 2, art. 7, art. 64 ust. 2 i art. 83 Konstytucji.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym:

2.1. Decyzją z 15 lipca 2004 r. (znak: [...]) Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w P. – na podstawie art. 48 ust. 1, art. 80 ust. 2 w związku z art. 83 ust. 1 p.b. oraz art. 104 k.p.a. – nakazał J.Ć. rozbiórkę będącego w budowie budynku mieszkalno-gospodarczego. Rozstrzygnięte to zostało utrzymane w mocy decyzją Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K z 3 września 2004 r. (znak: [...]).

2.2. Na podstawie umowy w przedmiocie podziału majątku wspólnego, umowy darowizny oraz umowy ustanowienia służebności osobistej, sporządzonych w formie aktu notarialnego w dniu 20 marca 2014 r., pomiędzy J.Ć. a skarżącą, skarżąca stała się właścicielką wyżej opisaney nieruchomości, której dotyczyła decyzja z 15 lipca 2004 r.

2.3. Skarżąca – na podstawie art. 155 k.p.a. – złożyła do Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. wniosek o uchylenie decyzji tego organu z 3 września 2004 r.

2.4. Decyzją z 27 sierpnia 2015 r. (znak: [...]) Małopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w K. – podstawie art. 155 w związku z art. 154 § 2 k.p.a. oraz art. 80 ust. 2 i art. 83 ust. 2 p.b. – odmówił uchylenia swojej poprzedniej decyzji.

W uzasadnieniu organ wskazał, że zgodnie z art. 155 k.p.a. decyzja ostateczna, mocą której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. W orzecznictwie przyjmuje się, że „nabycie prawa” w rozumieniu art. 155 k.p.a. należy traktować szeroko, a zatem obejmuje ono również sytuację, kiedy ostateczna decyzja administracyjna nakłada na stronę obowiązki, co wpływa na jej sytuację prawną. Wobec tego decyzję z 3 września 2004 r. utrzymującą w mocy decyzję 15 lipca 2004 r. należało uznać za decyzję, na mocy której strona nabyła prawo.

W ocenie organu postępowanie prowadzone w trybie art. 155 k.p.a., zmierzające do zmiany lub uchylenia decyzji, nie może prowadzić do ponownego merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Organ w ramach tego trybu ma możliwość weryfikacji decyzji tylko z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 155 k.p.a., tj. tego czy za zmianą (uchyleniem) decyzji przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony, czy przepisy szczególne nie sprzeciwiają się zmianie lub uchyleniu decyzji oraz tego, czy strony postępowania wyraziły zgodę na uchylenie lub zmianę decyzji.

Organ wskazał również, że wzruszenie decyzji na podstawie art. 155 k.p.a. jest możliwe w przypadku, gdy ma ona charakter uznaniowy lub przy wydaniu której organ administracyjny ma do wyboru pewną gamę rozstrzygnięć, z których każde jest zgodne z prawem. Organ administracyjny, działając w granicach uznania administracyjnego, przyjmuje w ten sposób bardziej korzystne rozstrzygnięcie dla strony, które jednak nie może być niezgodne z obowiązującym porządkiem prawnym.

Organ stwierdził przy tym, że w orzecznictwie sądownoadministracyjnym utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym w trybie art. 155 k.p.a. nie można weryfikować decyzji, które usuwają stany niezgodności z prawem, jak np. decyzji nakazujących rozbiórkę; wzruszenie

decyzji w tym trybie znosiłoby sankcję wobec sprawców samowoli budowlanej wbrew intencji ustawodawcy.

W ocenie organu w sprawie skarżącej art. 48 ust. 1 p.b. należy traktować jako przepis szczególnie sprzeciwiający się uchyleniu lub zmianie – na podstawie art. 155 k.p.a. – decyzji nakazującej rozbiórkę. Z tego też powodu nie było możliwości uchylenia lub zmiany w trybie art. 155 k.p.a. ostatecznej decyzji Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. z 3 września 2004 r.

2.5. Od decyzji z 27 sierpnia 2015 r. skarżąca wniosła odwołanie, w którym Małopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego w K. zarzuciła:

– naruszenie art. 155 k.p.a. przez błędne uznanie, że nie można weryfikować decyzji, które nakazują rozbiórkę, podczas gdy w prawidłowa wykładnia tego przepisu, znajdująca odzwierciedlenie w orzecznictwie sądownoadministracyjnym prowadzi do przeciwnego wniosku;

– naruszenie art. 7 w zw. z art. 107 § 2 k.p.a. przez brak rozważenia przesłanek uchylenia decyzji;

– naruszenie art. 9 w zw. z art. 145a § 2 k.p.a. przez odesłanie na drogę postępowania o wznowienie, pomimo że termin złożenia wniosku o wznowienie postępowania upłynął kilka lat temu.

2.6. Decyzją z 17 listopada 2015 r. (znak: [...]) Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję z 27 sierpnia 2015 r., dzieląc argumentację prawną organu pierwszej instancji.

2.7. Od powyższej decyzji skarżąca wniosła skargę do sądu administracyjnego, w której Głównemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego zarzuciła:

– naruszenie art. 48 ust. 1-5 i art. 49 ust. 1-5 p.b. w związku z art. 155 w związku z art. 16 § 1 k.p.a., polegające na: błędnej wykładni tych przepisów oraz uznaniu niedopuszczalności uchylenia lub zmiany ostatecznych decyzji nakazujących rozbiórkę, wydanych na podstawie przepisu art. 48 p.b.;

– naruszenie art. 7 i art. 80 k.p.a. przez błędne ustalenie, że uchylenie decyzji z dnia 3 września 2004 r. nakazującej rozbiórkę, doprowadzi do powrotu do stanu niezgodnego z prawem;

– naruszenie art. 7 i art. 77 § 1 w związku z art. 107 § 3 k.p.a., polegające na nieprzeprowadzeniu przez organy obu instancji postępowania zmierzającego do ustalenia, czy spełnione są przesłanki umożliwiające zalegalizowanie obiektu budowlanego;

– naruszenie art. 7 w związku z art. 107 § 3 k.p.a. przez brak rozważenia wskazanych przez skarżącą przesłanek do zastosowania art. 155 k.p.a.

2.8. Wyrokiem z 13 grudnia 2016 r. (sygn. akt [...]) Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. uchylił decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z 17 listopada 2015 r. oraz poprzedzającą ją decyzję Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. z 27 sierpnia 2015 r.

W ocenie Sądu dopuszczalna jest możliwość uchylenia decyzji nakazującej rozbiórkę samowolnie zrealizowanego obiektu w trybie art. 155 k.p.a., jeżeli w świetle aktualnie obowiązujących przepisów p.b. byłaby możliwość zalegalizowania samowolnie wzniesionego obiektu budowlanego, a nadto spełnione byłyby przesłanki zmiany decyzji wynikające z art. 155 k.p.a.

Sąd podkreślił także, że przedmiotem postępowania prowadzonego na podstawie art. 155 k.p.a. winno być ustalenie przesłanek do uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej.

Nie może być uznana za zgodną z prawem decyzja wydana bez ustalenia i rozważenia okoliczności faktycznych i prawnych objętych hipotezą przepisu prawa mającego zastosowanie w sprawie. Ograniczenie się przez organ przy rozpatrywaniu sprawy w trybie art. 155 k.p.a. wyłącznie do stwierdzenia braku możliwości uchylecia decyzji objętej wnioskiem strony i zaniechanie rozpoznania jej w świetle przesłanek określonych w artykule 155 k.p.a. stanowiło naruszenie prawa. W okolicznościach tej konkretnej sprawy Sąd pierwszej instancji nie podzielił poglądu, że art. 48 p.b. (zastosowany w decyzji objętej wnioskiem skarżącej) należy traktować jako przepis szczególny, sprzeciwiający się uchyleciu decyzji na podstawie art. 155 k.p.a. Wyprowadzenie takiej tezy z aktualnej konstrukcji norm prawa, wynikających z art. 48 p.b. było – zdaniem Sądu – zbyt daleko idące i nie znajdowało uzasadnienia w gramatycznej wykładni art. 155 k.p.a. Sąd stwierdził, że nie można domniemywać istnienia zakazu stosowania art. 155 k.p.a. do określonych stanów faktycznych objętych decyzją ostateczną; oczywiście jest, iż zastosowanie art. 155 k.p.a. nie może prowadzić do obejścia prawa. Możliwość uchylecia decyzji na podstawie art. 155 k.p.a., nie oznacza przyzwolenia ustawodawcy na obchodzenie prawa, lecz pozwala organowi na zajęcie się ponownie sprawą m.in. w interesie strony, gdy z przyczyn uzasadnionych istnieje taka potrzeba.

W dalszej części Sąd podniósł, że w przedmiotowej sprawie nakaz rozbiórki wydany został w czasie, gdy obowiązywały częściowo niekonstytucyjne przepisy p.b. Nie dawały one realnej możliwości legalizacji samowoli budowlanej. Tym bardziej – zdaniem Sądu – wniosek o uchylecie decyzji nakazującej rozbiórkę w trybie art. 155 k.p.a. nie mógł być załatwiony przez organy nadzoru budowlanego odmownie, z powołaniem się na argumentację, że co do zasady decyzje o nakazie rozbiórki nie mogą być uchylane w trybie art. 155 k.p.a., albowiem doprowadziłyby to do stanu niezgodności z prawem.

W ocenie Sądu w sprawie tej doszło do naruszenia art. 7 i art. 77 § 1 oraz art. 107 § 3 k.p.a. przez brak przeprowadzenia postępowania, zmierzającego do ustalenia, czy spełnione są przesłanki umożliwiające zalegalizowanie przedmiotowego obiektu budowlanego. Zatem obowiązkiem organów nadzoru budowlanego przy ponownym rozpoznawaniu sprawy będzie ustalenie, czy spełnione są przesłanki wynikające z art. 155 k.p.a. oraz czy w świetle aktualnie obowiązujących przepisów prawa budowlanego możliwa jest legalizacja samowolnie zrealizowanego budynku, to jest czy spełnione są wymogi wynikające z art. 48 ust. 2 pkt 1 i 2 p.b.

2.9. Od powyższego orzeczenia Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił Sądowi pierwszej instancji naruszenie:

– art. 155 k.p.a. poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że do przesłanek określonych w tym przepisie, w przypadku decyzji o nakazie rozbiórki obiektu budowlanego należy rozważyć wystąpienia możliwości zalegalizowania samowolnie wzniesionego obiektu budowlanego;

– art. 155 k.p.a. w związku z art. 48 p.b. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis art. 48 p.b. nie jest przepisem szczególnym, sprzeciwiającym się uchyleciu decyzji o rozbiórce obiektu budowlanego;

– art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) w związku z art. 7, art. 77, art. 107 § 3 w związku z art. 155 k.p.a. poprzez błędne uznanie, że Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego zaniechał rozpoznania sprawy o uchylecie decyzji nakazującej rozbiórkę obiektu budowlanego w świetle przesłanek określonych w art. 155 k.p.a., a ponadto zobligowany był do przeprowadzenia postępowania zmierzającego do ustalenia, czy spełnione są warunki umożliwiające zalegalizowanie obiektu budowlanego, co skutkowało niewłaściwym zastosowaniem przez Sąd art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. i uchyleciem zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji, w sytuacji gdy

organ zbadał i odniósł się do wszystkich przesłanek określonych w art. 155 k.p.a., a w świetle brzmienia art. 155 k.p.a. nie był zobligowany do badania możliwości zalegalizowania obiektu budowlanego.

2.10. Wyrokiem z 3 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) Naczelny Sąd Administracyjny – Izba Ogólnoadministracyjna uchylił wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 13 grudnia 2016 r. (sygn. akt [...]) oraz oddalił skargę skarżącej.

W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że zgodnie z linią orzecniczą sądów administracyjnych – art. 48 p.b. jest przepisem szczególnym, sprzeciwiającym się uchyleniu lub zmianie ostatecznej decyzji nakazującej rozbiórkę w trybie art. 155 k.p.a. Decyzja wydana na podstawie art. 48 p.b. jest decyzją związaną, gdyż w określonych prawem okolicznościach organ ma obowiązek jej wydania. W związku z tym wola stron, czy też ich zgoda na zmianę takiej decyzji, w żadnych okolicznościach nie może skutkować jej zmianą przez organ administracyjny.

3. Skarżąca zakwestionowała konstytucyjność wykładni art. 155 k.p.a., wedle której przepis ten stosuje się wyłącznie do decyzji uznaniowych. Wskazała ona, że – na podstawie przedmiotowego przepisu – możliwa jest zmiana lub uchylenie ostatecznej decyzji, jeżeli nie sprzeciwiają się temu przepisy szczególne. Przepisami szczególnymi – jak podniosła skarżąca – są „normy wiążące organ do wydania decyzji o określonej treści, w sytuacji zaistnienia i stwierdzenia opisanych w nich stanów faktycznych”. Podkreśliła, że do takich przepisów zalicza się – zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie – art. 48 ust. 1 p.b. Decyzja wydana na jego podstawie ma charakter związany, a tym samym – w trybie przewidzianym w art. 155 k.p.a. – nie jest możliwe jej uchylenie lub zmiana.

Zdaniem skarżącej powyższa wykładnia jest sprzeczna z zasadami racjonalności legislacyjnej i określoności prawa, wynikającymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji. Przepis szczególny, o którym stanowi art. 155 k.p.a., musi być jasny i nie budzić wątpliwości, że wyklucza on wydanie decyzji na podstawie tego przepisu. Skarżąca wskazała ponadto, że wykładnia art. 155 k.p.a. w zasadzie wyklucza jego zastosowanie do jakiegokolwiek decyzji, co stanowi naruszenie prawa do „wydania rozstrzygnięcia” (art. 45 Konstytucji).

Odnosząc się do art. 48 p.b., w brzmieniu obowiązującym od 31 maja 2004 r. do 6 grudnia 2008 r., skarżąca podkreśliła, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 20 grudnia 2007 r. o sygn. P 37/06 (OTK ZU nr 11/A/2007, poz. 160) orzekł, że jego ust. 2 pkt 1 lit. b i ust. 3 pkt 1 są niezgodne z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą sprawiedliwości społecznej oraz z art. 32 ust. 1 Konstytucji. W ocenie skarżącej uznanie, że przepisem szczególnym, o którym mowa w art. 155 k.p.a., jest art. 48 p.b. w brzmieniu obowiązującym od 31 maja 2004 r. do 6 grudnia 2008 r., jest sprzeczne z zasadą sprawiedliwości społecznej oraz zasadą równości. Sankcjonuje bowiem nierówne traktowanie skarżącej, która w chwili wydania decyzji o rozbiórce nie miała możliwości zalegalizowania obiektu. Wskazana interpretacja – zdaniem skarżącej – narusza również, wynikającą z art. 83 Konstytucji, zasadę przestrzegania prawa, przez sankcjonowanie decyzji, która została wydana w oparciu o przepis niezgodny z Konstytucją. Skarżąca podkreśla, że w konsekwencji prowadzi to także do nierównej ochrony praw własności obywateli w zależności od tego, czy na danym terenie obowiązywał miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (art. 64 ust. 2 Konstytucji).

Niezależnie od powyższego – zdaniem skarżącej – wykluczenie możliwości zastosowania art. 155 k.p.a. do decyzji nakazującej rozbiórkę obiektu budowlanego w sytuacji, w której zachodzą przesłanki umożliwiające wydanie decyzji legalizacyjnej, o której mowa w art. 49 ust. 5 p.b., jest niezgodne z art. 2, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 2 i art. 83 Konstytucji.

4. Postanowieniem z 5 lutego 2020 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej:

– na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: uotpTK) w zakresie badania zgodności zaskarżonego przepisu z art. 2, art. 7 i art. 32 ust. 1 Konstytucji – uznawszy niedopuszczalność powołania tych postanowień ustawy zasadniczej jako „wzorców samodzielnych” w postępowaniu ze skargi konstytucyjnej;

– na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 uotpTK w zakresie badania zgodności zaskarżonego przepisu z art. 83 Konstytucji – uznawszy, że wzorzec ten nie może stanowić punktu odniesienia w postępowaniu skargowym;

– na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 3 uotpTK w zakresie badania zgodności zaskarżonego przepisu z art. 45 i art. 64 ust. 2 Konstytucji – oceniwszy w tej części zarzuty skargi jako oczywiście bezzasadne.

Odpis postanowienia Trybunału został doręczony pełnomocnikowi skarżącej 10 lutego 2020 r.

5. W sporządzonym przez pełnomocnika piśmie procesowym, wniesionym do Trybunału 17 lutego 2020 r. (data nadania), skarżąca złożyła zażalenie na postanowienie z 5 lutego 2020 r., zarzucając Trybunałowi:

– obrazę art. 61 ust. 4 pkt 1 uotpTK „polegającą na uznaniu, że w skardze skierowanej do Trybunału Konstytucyjnego wskazano jako samoistne wzorce kontroli art. 2, art. 7 oraz art. 32 i 83 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, podczas gdy w rzeczywistości w skardze konstytucyjnej w/w przepisy zostały powołane w związku z przepisami traktującymi o wolnościach lub prawach, tj. przepisami art. 45 i 64 Konstytucji, które w istocie mogą stanowić wzorce kontroli, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że skarga nie spełnia warunków formalnych, i odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej zamiast wydania postanowienia o nadaniu skardze dalszego biegu”;

– obrazę art. 61 ust. 4 pkt 3 uotpTK w związku z art. 45 i art. 64 ust. 2 Konstytucji „przez uznanie, że skarga konstytucyjna jest oczywiście bezzasadna, podczas gdy analiza przedstawionego stanu prawnego i faktycznego wskazuje na to, że art. 155 k.p.a. może być uznany za niezgodny z Konstytucją w kwestionowanym zakresie, co miało wpływ na treść orzeczenia i odmowę nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej zamiast wydawania postanowienia o nadaniu dalszego biegu skardze”.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: uotpTK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym, badając w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny w obecnym składzie – po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału procesowego – nie podziela stanowiska wyrażonego w zaskarżonym postanowieniu z 5 lutego 2020 r. W ocenie składu rozpatrującego zażalenie, z uzasadnienia skargi konstytucyjnej wynika, że skarżąca jako wzorce „główne”

powołała art. 45 (a ściślej: ust. 1 tego artykułu) oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji, zaś art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1 i art. 83 ustawy zasadniczej mają charakter wzorców „pomocniczych” („związkowych”), służących wzmocnieniu argumentacji skargi. Ponadto należy zauważyć, że ocena skargi odnośnie do art. 45 i art. 64 ust. 2 Konstytucji jako oczywiście bezzasadnej jest nieprawidłowa. W świetle bowiem wyroku TK z 18 kwietnia 2019 r. o sygn. SK 21/17 (OTK ZU A/2019, poz. 19) art. 45 ust. 1 Konstytucji może stanowić na kanwie pewnych stanów faktycznych adekwatny wzorzec kontroli dla regulacji procesowego prawa administracyjnego. Z kolei art. 64 ust. 2 ustawy zasadniczej – w kontekście sformułowanych przez skarżącą zarzutów – również może być punktem odniesienia dla art. 155 k.p.a.

3. Trybunał uznaje za celowe, aby wątpliwości skarżącej w przedmiocie konstytucyjności art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.) zostały – po uzyskaniu stanowisk pisemnych od Marszałka Sejmu, Prokuratora Generalnego oraz Rzecznika Praw Obywatelskich – ocenione na etapie rozpoznania merytorycznego.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 8 zdanie pierwsze uotpTK – postanowiono jak w sentencji.